

Neşriyat hizmetlerinde zekât

Yalova'dan Nur Muhammed Ceyhan: “Babam ve ağabeyim Risale-i Nur hizmeti için verdiği parayı zekâtıma sayıyorum diyorlar. Bu zekât yerine geçer mi? Aldığı Yeni Asya gazetesi parasını da zekât niyetiyle verebilir mi? Ayrıca dinî kitap, dergi, radyo vs gibi yayınlara yapılan harcamalar zekâta sayılabilir mi?”

CİHADDA KILINÇ YERİNE KALEM

Asrımızın cihad vasıtası kılınç değil, kalem ve yazıdır.

Nitekim kılınç, Peygamber Efendimiz (asm) nezdinde kalemde, yazıdan ve mürekkepten daha muteber değildir. Buyuruyor ki: “Kıyamet günü âlimlerin mürekkebi şehitlerin kanı ile tartılır. Âlimlerin mürekkebi üstün gelir.”

Ve dolayısıyla Nur nesli için kalem ve yazı kullanarak Nur hakikatlerini anlatmak, anlatmaya vesile olmak, anlatılan nüshaları ve sayfaları çoğaltmak, neşretmek ve dağıtmak hiç tereddütsüz cihaddır.

NAŞİRLERİN HİZMETİ

Bediüzzaman Hazretleri diyor ki: “Risale-i Nur, bir daire değil, mütedahil daireler gibi tabakatı var. Erkânlar ve sahipler ve haslar ve nâşirler ve talebeler ve taraftarlar gibi tabakaları var.”¹

Risale-i Nur’a kendi malı gibi sahip çıkan, onu neşretmeyi ve ona hizmet etmeyi hayatî vazifesi bilen talebeler, “naşirler” unvanını alıyorlar.

Talebeler ve naşirler ismen ve bedenen Bediüzzaman’ın duâsına mazhar oluyorlar.²

İşte “Yeni Asya” basın ve yayın hayatında her gün sıradan bir gazete vitriniyle tezahür etmekle beraber, uhdesinde ifa ettiği kudsî bir vazife sorumluluğu taşıyor.

Bu gazete ve bu gazetenin yayıncıları, dağıtıcıları, okuyucuları ve müntesipleri, kader-i İlâhînin süfyanizmin zulûmatını dağıtma görevini kendisine verdiği şahs-ı

manevînin mühim bir temsilcisi.

Bu şahs-ı manevî, yirmi sekizinci âyette işaret edilen 1393'lü yıllardan beri, yani yaklaşık kırk yıldan fazla bir zamandan beri, taviz vermeden, hâkim güçlere serfuru etmeden, nurdan ve şahs-ı maneviden başka hiçbir otoriteye boyun eğmeden, defalarca kapatıldığı halde susmadan ve yılmadan gazete, kitap, dergi lisanlarıyla ve imkân bulduğu diğer neşir vasıtalarıyla Nuru neşretme, şerh ve izah etme hizmetini kılınç yerine kalemle ve yazıyla sürdürüyor.

Öyleyse bu şahs-ı manevînin çıkardığı gazeteyi, kitabı, dergiyi ve süreli veya süresiz yayın organlarını satmak, satın almak, dağıtımını yapmak, abone olmak, abone bulmak, tavsiye etmek cihad hükmündedir.

FÎ SEBİLİLLAH MADDESİ

Kur'ân, zekât verilecek yerlerden birini "fî sebilillah"³ olarak belirliyor.

Fi sebilillah maddesini dört mezhep uleması cihad, yani i'la-yı kelimetullah olarak yorumlamıştır. Ve dört mezhebe göre, mücahidin kılıncı, kalkanı, ok'u, silâhı, atı, barınağı, yiyeceği ve sair bütün ihtiyaçları bu kaleminden karşılanabiliyor.

Çünkü İslâm'ı tebliğ etmek için sıcak çatışmalara girme zorunluluğu bulunan eski zamanda cihad malzemeleri bunlardı. Çünkü savaşçı müstebit yönetimleri etkisiz hale getirmeden o ülkenin halkına ulaşamıyordunuz!

Şimdi ise tek kişinin burnu bile kanamadan bütün dünya halklarına ulaşılabilir, medeni metotlarla hak din tebliğ edilebiliyor!

Öyleyse bugünün cihadı manevî bir boyut kazanmıştır. Bediüzzaman bu sebeple diyor ki: "Dâhildeki cihad-ı mânevî, mânevî tahribata karşı çalışmaktır ki, maddî değil, mânevî hizmetler lâzımdır."⁴ Keza Bediüzzaman diyor ki: "Evet, nasıl ki eski zamanda İslâmiyet'in terakkîsi, düşmanın taassubunu parçalamak ve inadını kırmak ve tecavüzatını defetmek silâh ile, kılınç ile olmuş; istikbalde, silâh, kılınç yerine, hakikî medeniyet ve maddî terakki ve hak ve hakkaniyetin manevî kılınçları düşmanları mağlûp edip dağıtacak."⁵

Öyleyse, "berahin-i katîa", yani bürhanlar ve hikmetler, yani Sözler ve Risaleler, bu zamanın elmas kılıncıdır,⁶ seyfülislâmdır, İslâm'ın kılıncıdır.⁷

BUGÜN ZEKÂTI HİZMETE VERMEK BİR ZARURETTİR!

Bizce mesele o kadar açık ki, bugün için cevazın da ötesinde, vacip derecesinde bir

zaruret halini almıştır. Bediüzzaman bu vücubu şöyle ifade ediyor: “Bir zamandan sonra o Medresetü’z-Zehrâ İslâmiyete ve insâniyete göstereceği hizmetle, şüphesiz bir kısım zekâtı bil’istihkak kendine münhasır edecektir.”⁸

İşte biz, Bediüzzaman’ın 1908’li yıllarda “bir zamandan sonra” dediği zaman dilimlerinin içinde yaşıyoruz.

Öyleyse içinde bulunduğumuz şahs-ı maneviye ait bulunan gazete, dergi, kitap, sesli ve sessiz, süreli veya süresiz her türlü yayın organlarını ve hizmetlerini daha çok kişiye ulaşınsın, daha büyük hizmetler yapsın, sesi kısılmasın ve dünya çapında ses versin diye zekâtlarımızla desteklemek bir zarurettir!

Aksi, bu meseleyi bilenler için mesuliyet olur!

Bu zamanda bu bir sorumluluktur ve zorunluluktur!

Allah kabul etsin. Âmin!

Dipnotlar:

1- Kastamonu Lâhikası, s. 188.

2- Mektubat, s. 329.

3- Tевbe Sûresi: 103.

4- Emirdağ Lâhikası, s. 48.

5- Hutbe-i Şamiye, s. 98; Tarihçe-i Hayat, s. 94, 149.

6- Tarihçe-i Hayat, s. 105, 243.

7- Tarihçe-i Hayat, s. 244.

8- Münâzarât, s. 129, 130.